

Arrest

nr. 307 548 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 mei 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ONGHENA, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ AMOW op 22.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: R.
voornaam: A.
geboortedatum: (...)1992
geboorteplaats: Douar
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Op 28.09.2022 deed betrokkene een aanvraag voor een visum type C (kort verblijf) bij de Spaanse ambassade in Marokko. Als reisdoel gaf ze "toerisme" op. Op 30.09.2022 weigerde de ambassade van Spanje deze visumaanvraag om volgende reden:

"De informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar."

Volgens haar verklaring is betrokkene sinds maart 2023 in België. Daar er geen visum in haar paspoort staat, kan worden gesteld dat zij op illegale wijze naar België gereisd is. Ze stelde dat ze naar hier gekomen is om te trouwen met haar toekomstige echtgenoot. Op 27.10.2023 deed betrokkene een huwelijksaangifte in Asse met een Belgische man. Op 05.04.2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 02.04.2024), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Marokko, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene diende een beroep in tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente Asse. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Marokko wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de familierechtbank te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in Marokko. Nergens uit haar dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Bovendien verklaarde betrokkene dat haar ouders, broers en zus in Marokko zijn en lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land waar zij tot maart 2023 heeft gewoond.

Haar familie kan haar desgevallend ondersteunen bij haar re-integratie. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaarde dat heel de familie van haar vader in België verblijft, maar dat zij er geen enkel contact mee heeft. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene vermeldt geen medische problemen in haar hoorrecht. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds maart 2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Een aangifte van huwelijk betreft geen verblijfsprocedure.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 27.10.2023 deed betrokkene een huwelijksaangifte in Asse met een Belgische man. Op 05.04.2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 02.04.2024), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over haar werkelijke intentie.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.01.2024 dat haar betekend werd op dezelfde dag. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds maart 2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Een aangifte van huwelijk betreft geen verblijfsprocedure.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 27.10.2023 deed betrokkene een huwelijksaangifte in Asse met een Belgische man. Op 05.04.2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 02.04.2024), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over haar werkelijke intentie.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.01.2024 dat haar betekend werd op dezelfde dag. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaarde dat zij niet terugkeerde naar Marokko omdat zij naar hier gekomen is om zich bij haar echtgenoot te voegen, om te huwen en een gezin te stichten. Ze kan niet terugkeren naar Marokko, omdat ze een gedwongen huwelijk wil vermijden met een drugsdealer die haar wil dwingen om met hem te trouwen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het ernstig middel

2.2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel, genomen uit de schending van:

-Artikel 8 en 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM);

-Artikel 74/13 Vreemdelingenwet;

-De materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering schendt deze artikelen omdat de uitvoering ervan tot gevolg zal hebben dat verzoekster van haar partner wordt gescheiden.

Verweerder motiveert hierover in essentie dat de weigering van registratie van het huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Aldus meent de verwerende partij duidelijk dat er geen beschermenswaardig familieleven is.

Deze motivering overtuigt niet. Er is onvoldoende onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

1. In de eerste plaats :

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven” worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie (zie RvV 17 februari 2011, arrest nr. 56.201).

In casu is er duidelijk sprake van een familieleven.

In dit verband benadrukt verzoeker dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad, een gezinsleven kan bestaan op grond van feitelijke banden tussen twee personen, los van enige juridische band, zoals hier het geval is (zie RvV 27 augustus 2015, arrest nr. 151.297). Dit is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het bestaan van een familieleven erkent zelfs bij gebreke aan juridische erkenning van de familiale band (zie EHRM 28 juni 2007, Wagner and J.M.W.L./ Luxemburg).

Dat een eerste weigeringsbeslissing werd genomen om het huwelijk niet af te sluiten, sluit niet uit dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven.

Verzoekster en haar partner konden hiermee immers niet akkoord gaan.

Ze dienden dan ook een verzoekschrift in tegen de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Asse tot weigering van voltrekking van hun huwelijk (stuk 3). Dit verzoekschrift bevat ernstige argumenten die aantonen dat de intentie van verzoekster en haar partner wel degelijk gericht is op het in stand houden van de duurzame levensgemeenschap en niet louter op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verzoekster werd in de woning van haar toekomstige echtgenoot aangehouden. Dit toont aan dat er door verweerder wel enigszins geloof wordt gehecht aan de relatie van verzoekster en het effectief familieleven. Indien dat niet zo was, zou verweerder verzoekster niet bij haar partner zijn gaan zoeken en aanhouden.

De motivering faalt op dit punt.

In casu is er verder minimaal sprake van een privéleven.

Het EHRM benadrukt in diverse zaken dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Daarbij oordeelt het Hof dat gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en behelst aldus aspecten van de sociale identiteit (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De hechte band tussen haar partner en verzoekster valt dus minstens onder het privéleven van verzoekster, zoals ook beschermd door artikel 8 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft inderdaad aangenomen dat het recht om adoptie aan te vragen binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, als deel uitmakend van het "privé leven" van betrokkenen (EHRM 17 januari 2017, A.H. and Others/ Rusland, § 383).

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er sprake is van een familieleven, minstens van een privéleven.

2. In de tweede plaats :

Er dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, stelt de Raad dat moet worden nagezien of de betrokkene voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf (RvV 17 februari 2011, arrest nr. 56.201).

In casu gaat het om een eerste toelating.

In dergelijke situatie oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Bij het uitvaardigen van een beslissing dient dus een juist evenwicht te worden geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers en het beoogde doel van de Belgische Staat (zie ook R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RvV, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoekster.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij een correcte belangenafweging heeft gemaakt.

In zoverre verweerder aanhaalt dat verzoekster haar verdediging in de procedure voor de familierechtbank kan laten waarnemen door een advocaat en er in die zin dus geen probleem is voor het gezinsleven, gaat hij voorbij aan de impact van het inreisverbod, dat hij eveneens heeft opgelegd ten aanzien van verzoekster.

Indien verzoekster effectief wordt verwijderd, en ze krijgt later gelijk voor de familierechtbank, dan kan het huwelijk alsnog niet worden voltrokken door het bestaan van een inreisverbod. Ook de gezinshereniging is in dat geval onmogelijk. Het inreisverbod van twee jaar maakt het verzoekster onmogelijk naar België te komen. Een repatriëring vormt dus wel degelijk een onoverkomelijke hinderpaal voor de uitoefening van een normaal gezinsleven.

De verwerende partij neemt al deze gegevens niet in overweging en maakt aldus geen correcte nog afdoende afweging ten aanzien van het fundamenteel recht op gezinsleven dat gewaarborgd is door artikel 8 EVRM.

De aanwezigheid van verzoeker gedurende de procedure is immers noodzakelijk minstens wenselijk, opdat de rechtbank een beoordeling kan doen en verzoeker kan horen ter zitting om zich een idee te vormen van het verzoek tot huwelijk. De bestreden beslissing kan bijgevolg de vraag tot een juridische verankering van verzoeksters nauwe familiale relatie met haar toekomstige echtgenoot op de helling zetten en haar een fair proces ontnemen.

Gelet op het voorgaande is het minstens duidelijk dat verwerende partij geen billijke belangenafweging heeft gemaakt. Het enige doel van de toepassing van de vreemdelingenwet kan niet opwegen tegen de verregaande gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekster. De motivering van de bestreden beslissing doorstaat dus niet de 'fair balance'-toets.

In dit verband verwijst verzoeker naar de rechtspraak van de Raad die het volgende stelt:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

(RvV 26 september 2014, arrest nr. 130.246).

Uit het voorgaande blijkt dat België de positieve verplichting heeft om het recht op familie- en privéleven van verzoekster te handhaven en te ontwikkelen.

De bestreden beslissing die faalt in een billijke en zorgvuldige belangenafweging te maken is bijgevolg in strijd met artikel 8 EVRM (RvV, 19 mei 2016, nr. 167.798 verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez /Noorwegen, §84, T.Vreemd., 2011, 385, 10 juli 2014 MUGENZI /Frankrijk, §46, 10 juli 2014, TANDA-MUZINGA/Frankrijk, § 68, zie ook RvV 29/03/2017, nr. 184.616, RvV, 31 maart 2017, 185.025).

Tegelijk schendt deze beslissing op die manier ook artikel 74/13 Vw dat de verwerende partij oplegt rekening te houden met het familieleven van verzoeker.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Aangezien de bestreden beslissing niet steunt op een correcte toetsing van artikel 8 EVRM voldoet deze evenmin aan de vereisten van de materiële motiveringsplicht en worden de bepalingen gevisieerd in het middel eveneens geschonden.

Tegelijk is het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur om dezelfde redenen geweld aan gedaan."

2.2.1.2. Beoordeling van het eerste middel

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

In de bestreden beslissing wordt ter zake als volgt gemotiveerd:

Betrokkene diende een beroep in tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente Asse. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Marokko wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de familierechtbank te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene verklaarde dat heel de familie van haar vader in België verblijft, maar dat zij er geen enkel contact mee heeft. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat het beweerde gezinsleven betreft, verwijst de verwerende partij naar het negatief advies van het parket en de daarop gesteunde weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te registreren omdat het niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Zij concludeert dat de weigering van registratie van het huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan

van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Marokko, geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat een gezinsleven kan bestaan op grond van feitelijke banden tussen twee personen, los van enige juridische band, zoals hier het geval is. Evenwel gaat zij eraan voorbij dat in het negatief advies van het parket dat zich in het dossier bevindt erop werd gewezen, bezijdens een aantal andere elementen, dat zo goed als geen bewijs van een relatie werd overgemaakt en dat het uitsluitend op grond van de verklaringen van het koppel onmogelijk is te concluderen tot het bestaan van een duurzame en affectieve relatie. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te concluderen dat één en ander een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een gezinsleven. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat ook bij het huidige verzoekschrift geen concrete elementen zijn gevoegd waaruit het bestaan van een daadwerkelijk beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen worden afgeleid, niettegenstaande precies dat reeds één van de kernelementen was in het kader van het besluitvormingsproces. Verzoekster voegt dan wel het verzoekschrift tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar ook hierbij worden geen stukken gevoegd die blijk zouden kunnen geven van een relatie. Het is overigens frappant dat in dit verzoekschrift erop wordt gewezen dat de gsm van de vermeende partner van verzoekster een beperkt geheugen heeft waardoor hij regelmatig alle berichten en foto's wist en dat de gsm van verzoekster zelf het recentelijk zou hebben begeven waardoor zij evenmin berichten en foto's kan voorleggen. Het loutere gegeven dat verzoekster samenwoont met haar vermeende partner, volstaat in de gegeven omstandigheden geenszins om alsnog aan te nemen dat zij met hem een beschermenswaardig gezinsleven heeft, los van de formalisering daarvan via het voltrekken van een huwelijk.

Daarbij komt ook nog dat de verwerende partij -in de hypothese dat alsnog een gezinsleven zou kunnen worden aangenomen- ook nog heeft vastgesteld dat verzoekster hoe dan ook niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Verzoekster laat dit motief volstrekt ongemoeid, terwijl uit de stukken die zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd is gebleken dat haar vermeende partner ook van Marokkaanse origine is, dat beiden elkaar zouden hebben leren kennen op een huwelijk in Nador en dat de man initieel een huwelijk aan het regelen was in Marokko, dat zou plaatsvinden in september 2022. Nu uit niets blijkt dat er hinderpalen zouden zijn die het verderzetten van het gezinsleven -zo dat al zou kunnen worden aangenomen- in het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om haar alsnog op het grondgebied te laten verblijven. Immers, het EHRM heeft reeds geoordeeld dat wanneer het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precar karakter zou hebben, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Dergelijke bijzonder uitzonderlijke omstandigheden zijn niet aangetoond.

Nu verzoekster überhaupt niet aantoont dat er hinderpalen zijn die een verderzetting van het gezinsleven in het land van herkomst in de weg zouden staan, is haar argumentatie op grond van het feit dat haar een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van twee jaar niet van aard om alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM aan te nemen. Overigens is dat inreisverbod een afzonderlijke administratieve rechtshandeling die thans niet het voorwerp uitmaakt van de vordering. Wat er ook van zij: waar verzoekster stelt dat zelfs in het geval zij voor de familierechtbank gelijk krijgt het huwelijk niet kan plaatsvinden omwille van het bestaan van het inreisverbod, werd er hiervoor reeds op gewezen dat verzoekster verklaarde dat haar vermeende partner in 2022 een huwelijk aan het voorbereiden was in hun beider land van herkomst zodat niets een huwelijk in de weg staat. In de mate dat zij stelt dat gezinshereniging in België onmogelijk is omdat het inreisverbod, eens zij verwijderd is, het haar onmogelijk maakt om naar België te komen is dit een gevolg van het inreisverbod, niet van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan dat inreisverbod in rechte aanvechten en kan desgewenst de opheffing of opschorting ervan vragen conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet indien de familierechtbank in haar voordeel oordeelt, om vervolgens met een visum terug te keren naar België. Met haar argumentatie, tot slot, dat haar aanwezigheid in het kader van de procedure noodzakelijk is, of minstens wenselijk opdat de rechtbank een beoordeling kan doen en verzoeker kan horen ter zitting en dat de bestreden beslissing haar dus een fair proces ontnemt, toont verzoekster niet aan dat haar belangen niet zouden kunnen worden behartigd door haar raadsman vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

In de mate dat verzoekster zich op de relatie met haar vermeende partner steunt om een privéleven in België aannemelijk te maken, toont zij om de hiervoor reeds uiteengezette redenen niet aan waarom zij dit privéleven niet samen met hem zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Zoals de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd, mag van verzoekster verwacht worden dat zij ook een leven kan

opbouwen in Marokko, dat nergens uit haar dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat verzoekster verklaarde dat haar ouders, broers en zus in Marokko zijn en het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land waar zij tot maart 2023 heeft gewoond, dat haar familie haar desgevallend kan ondersteunen bij haar re-integratie en dat ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen zij onvoldoende aantoont dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

2.2.1.3. Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van:

-Artikel 3 EVRM;

-De materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster heeft bij haar verhoor te kennen gegeven dat ze niet kan terugkeren naar Marokko omdat ze een gedwongen huwelijk wil vermijden met een drugsdealer die haar wil dwingen om met hem te trouwen. Door, ondanks dit risico, een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen, zonder afdoende motivering, schendt verweerder artikel 3 EVRM.

Ook het procedurele aspect van artikel 3 EVRM werd geschonden. Verweerder had een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moeten doen van de aangehaalde gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. Verweerder heeft evenwel nagelaten een onderzoek te voeren naar dit risico, laat staan dat hij er een nauwgezet en volledig onderzoek naar heeft gedaan, zoals de rechtspraak van het EHRM vereist (EHRM november, Tarakhel/Zwitserland, § 104, T.Vreemd. 2015, 115; EHRM 23 maart 2016, F.G./Zweden, § 117, T.Vreemd. 2016, 390; EHRM 13 december 2016, Paposhvili/België, § 185 en § 187, T.Vreemd. 2017, 204).

Sterker nog, dit motief van verzoekster wordt gewoonweg niet beoordeeld.

De aangevoerde omstandigheid wordt enkel vermeld maar er wordt niet gemotiveerd waarom deze omstandigheid niet zou verhinderen dat een terugleiding naar het land van herkomst in deze mogelijk is.

De beslissing is behept met een motiveringsgebrek.

Het enige wat verweerder stelt is dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM niet kan volstaan en zij geen medische redenen inroept.

Verzoekster staft de schending echter wel, namelijk door haar vrees uit te spreken voor een gedwongen huwelijk en onmenselijke en vernederende behandeling die er uit zou voortvloeien.

Verweerder schendt zo eveneens de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.2.2. Beoordeling van het tweede middel

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaarde dat zij niet terugkeerde naar Marokko omdat zij naar hier gekomen is om zich bij haar echtgenoot te voegen, om te huwen en een gezin te stichten. Ze kan niet terugkeren naar Marokko, omdat ze een gedwongen huwelijk wil vermijden met een drugsdealer die haar wil dwingen om met hem te trouwen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Verzoekster stelt dan wel dat er geen nauwgezet onderzoek werd gedaan naar het risico op de schending van artikel 3 van het EVRM, maar zij betwist in haar verzoekschrift niet dat zij haar bewering niet heeft gestaafd. Bij gebrek aan enig begin van bewijs dat werd voorgelegd aan de verwerende partij kan de Raad niet vaststellen dat zij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd en/of onvoldoende heeft gemotiveerd over het ingeroepen risico waar zij terecht heeft gesteld dat “het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM [...] niet [kan] volstaan.”

Ter zitting betoogt verzoeksters raadvrouw nog dat verzoekster tijdens haar gehoor een aantal berichten op haar gsm zou hebben getoond waaruit één en ander zou blijken. Dit is echter een blote bewering die niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Daarenboven oordeelt verzoeksters raadvrouw zelf dat zij de schermafbeeldingen niet zal neerleggen ter terechtzitting. Thans ligt dus nog steeds geen begin van bewijs voor.

Tot slot kan nog worden herhaald dat verzoeksters vermeende partner reeds in 2022 een huwelijk had gepland in Marokko. Dit huwelijk zou niet zijn doorgegaan om de loutere reden dat verzoekster toen al in Spanje verbleef. Uit niets blijkt dat verzoekster niet alsnog zou kunnen huwen met haar vermeende partner in Marokko, zodat ze zich op die manier kan vrijwaren van een gedwongen huwelijk.

2.2.2.3. Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“Derde middel, genomen uit de schending van:

-Artikel 1, 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet;

-De materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling;

-Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering in principe een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten” (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn). De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Indien correct toepassing wordt gemaakt van een van de restrictief omschreven gevallen van artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, kan de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” bepalen.

In casu werd door verweerder toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om een termijn van nul dagen op te leggen. Verweerder meent dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken. Er wordt geen andere rechtsgrond aangehaald.

Artikel 1, §1, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt de definitie van “risico op onderduiken” als volgt: “het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

Paragraaf 2 van datzelfde artikel bepaalt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.¹⁵

Verweerder meent dat vier van deze motieven aanwezig zijn in het geval van verzoekster.

De Wet legt een individueel onderzoek op en vergt dus een individuele motivering die rekening houdt met de omstandigheden die eigen zijn aan elke geval.

Het volstaat dus niet in casu naar de objectieve criteria te verwijzen zonder het individuele geval van verzoeker in ogenschouw te nemen en te motiveren waarom het aangehaald criterium in het geval van verzoekster een actueel en reëel risico op onderduiken zou inhouden.

Volgens verweerder is het volgende motief aanwezig: "de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan".

Verzoekster heeft strikt gezien inderdaad geen verblijfsaanvraag ingediend. Het moet evenwel duidelijk zijn dat ze dit van plan was na haar huwelijk met de heer Z. Er is niets waaruit blijkt dat zij de intentie had om onder de radar te blijven van de Belgische overheid. Ze heeft zich integendeel zelf gemeld bij de gemeente om het huwelijk te kunnen aangaan en heeft vrijwillig meegewerkt aan het onderzoek door de politie en het parket in het kader van het onderzoek naar schijnhuwelijk.

Hieruit kan dus in het individuele geval van verzoekster geen risico op onderduiken afgeleid worden.

Volgens verweerder is ook het volgende motief aanwezig: "de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt".

Volgens verweerder is dit motief aanwezig omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, omdat het huwelijk zou zijn gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel en omdat verzoekster zou hebben geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden.

Het is evenwel ongeoorloofd om van fraude te spreken. De procedure hierover is nog hangende voor de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Nu de weigering wordt betwist, moet worden gewacht op een vonnis om te kunnen spreken van fraude. Een negatief advies van de procureur des Konings is niet voldoende om fraude vast te stellen in hoofde van verzoekster.

Dit motief faalt in rechte.

Volgens verweerder is ook het volgende motief aanwezig: "Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden".

Dit motief zou aanwezig zijn doordat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

De verplichting van artikel 5 van de Vreemdelingenwet betreft echter een administratieve verplichting die enkel geldt in geval van kort verblijf. Artikel 5 valt namelijk onder hoofdstuk II: Toegang tot het grondgebied, kort verblijf en illegaal verblijf.

Verzoekster zit evenwel midden in een procedure om haar huwelijk te laten registreren. Ze wenst nadien haar verblijf te regulariseren via gezinshereniging met haar echtgenoot. Ze wenste dus langer in België te verblijven.

Bovendien heeft ze zich zichtbaar gemaakt ten aanzien van de Belgische overheid door naar de gemeente te gaan om haar huwelijk te laten registreren en mee te werken met het onderzoek ingesteld door de ambtenaar burgerlijke stand, de politie en parket van de procureur des konings.

Hoe dit zou aantonen dat er dus risico op onderduiken is, wordt niet gemotiveerd.

Ten slotte meent verweerder dat het volgende motief aanwezig is: "Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wilt houden".

Verweerder verwijst hierbij naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.01.2024. Verzoekster wilt hieromtrent benadrukken dat ook verweerder deze beslissing niet heeft uitgevoerd, en wel omdat de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, dat zo toelaat.

Punt 2 van deze Omzendbrief bepaalt dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden opgeschort indien aan de vreemdeling een ontvangstbewijs (oud artikel 64, § 1, van het Oud Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd, zoals in casu het geval was.

Dat ook verzoekster in deze context geen uitvoering gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan haar dus niet worden verweten. Ze wachtte op een beslissing van de burgerlijke stand in verband met haar huwelijk.

In tegenstelling tot wat verweerde beweert, toont ook dit niet aan dat er sprake is van een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelde beroep in en zal zich naar de rechtbank begeven, al die tijd heeft zij verblijf bij haar toekomstige echtgenoot, van onderduiken is geen sprake. Integendeel geeft zij aan haar rechtsmiddel te willen aanwenden tegen de genomen beslissing van de ambtenaar.

Een individueel onderzoek naar een risico op onderduiken in hoofde van verzoekster ontbreekt dus totaal.

Indien verweerder wel zorgvuldig was geweest en de persoonlijke situatie van verzoekster had onderzocht, had hij moeten vaststellen dat er hoegenaamd geen risico op onderduiken was.

Om al deze redenen kon er dus niet worden afgeweken van de termijn in artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet.

Omdat een beslissing met betrekking tot de termijn onlosmakelijk verbonden is met de beslissing tot afgifte van een bevel, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere, dient het hele bevel vernietigd te worden, nu de bepaling van de termijn op onwettige wijze tot stand is gekomen (RvV 30 juni 2017, nr. 189 321 en RvV 22 mei 2017, nr. 187 290).

Daaronder vallen dus eveneens de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding. Aldus is bewezen dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden (artikel 39/82, §2 Vreemdelingenwet)"

2.2.3.2. Beoordeling van het derde middel

Het middel is gericht tegen de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, die is gestoeld op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico bestaat op onderduiken. Naar luid van artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken als volgt gedefinieerd:

"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."

Artikel 1, §2 van dezelfde wet bepaalt het volgende:

"§2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
 - c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
 - d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
 - e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*
- 5° [...]”

De verwerende partij maakt toepassing van artikel 1, §2, 1°, 2°, 3° en 4°. Zij motiveert ook telkenmale in concreto. Het komt dus aan verzoekster toe om aan te tonen dat het risico op onderduiken niet deugdelijk werd beoordeeld.

Verzoekster betoogt, wat de toepassing van artikel 1, §2, 1° betreft, dat zij inderdaad strikt gezien geen verblijfsaanvraag heeft ingediend maar dat ze dit wel van plan was na haar huwelijk. Met betrekking tot de toepassing van artikel 1, §2, 2° stelt verzoekster dat het ongeoorloofd is om van fraude te spreken nu de procedure over de weigering van de registratie van het huwelijk nog hangende is en een negatief advies van de procureur des konings niet volstaat om van fraude te spreken. Met betrekking tot de toepassing van artikel 1, §2, 3° stelt verzoekster dat de verplichting om zich aan te melden binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn een administratieve verplichting betreft die enkel geldt in geval van kort verblijf, terwijl zij midden in de procedure zit om haar huwelijk te laten registreren en zij nadien haar verblijf wenst te regulariseren via gezinshereniging, zodat zij langer in België wenst te verblijven. Met betrekking tot de toepassing, ten slotte, van artikel 1, §2, 4° betoogt verzoekster dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2024 zelf niet heeft uitgevoerd, omdat de Omzendbrief van 17 september 2013 dat zo toelaat. Zij verwijst naar punt 2 van de omzendbrief en de daarin voorziene opschorting van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat zij in deze context geen uitvoering heeft gegeven aan het eerdere bevel, kan haar dus niet worden verweten, nu zij wachtte op een beslissing van de burgerlijke stand in verband met haar huwelijk, zo stelt zij. In het algemeen betoogt zij nog dat zij nooit de intentie heeft gehad om onder de radar te blijven van de overheid, dat zij zich heeft gemeld bij de overheid om het huwelijk aan te gaan en vrijwillig heeft meegewerkt aan het onderzoek door politie en parket in het kader van het onderzoek naar het schijnhuwelijk, dat zij al die tijd heeft verbleven bij haar toekomstige echtgenoot en heeft aangegeven haar rechtsmiddelen te willen aanmelden tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, in het kader waarvan zij zich naar de rechtbank zal begeven.

Verzoekster bevestigt dat zij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend maar dat zij dit wel van plan was. Dit maakt het motief dat is gestoeld op artikel 1, §2, 1° niet kennelijk onredelijk of foutief.

Verzoekster stelt verder dat zij zich niet moest houden aan de inschrijvingsverplichting die is opgelegd in artikel 5 van de Vreemdelingenwet, omdat zij een lang verblijf beoogde via een gezinsherenigingsprocedure. Luidens deze bepaling moet de vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers zich binnen de daarin bepaalde termijn nadat hij het Rijk is binnengekomen laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld. Verzoekster toont niet aan dat zij, louter op grond van haar intenties om een langdurig verblijfsrecht aan te vragen, zou zijn vrijgesteld van deze verplichting. Het motief dat is gesteund op artikel 1, §2, 3° blijft derhalve overeind.

De Raad stelt verder vast dat in de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf wordt gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten door de verwerende partij niet wordt uitgevoerd tot de dag van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 5 april 2024 een gemotiveerde beslissing nam omtrent de weigering van de huwelijksvoltrekking. Na deze datum biedt de omzendbrief dan ook geen grond meer voor enige opschorting van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2024, zodat verzoekster er vanaf die datum gevolg aan diende te geven. Aangezien de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking werd getroffen meer dan een maand voorafgaand aan de thans bestreden akte komt het dan ook onjuist noch kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing heeft vastgesteld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2024 en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij een nieuwe beslissing wel zal uitvoeren. Ook de toepassing van artikel 1, §2, 4° blijft derhalve overeind.

Deze vaststellingen alleen al kunnen het risico op onderduiken schragen. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is om op grond van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking op grond van de vaststelling dat het huwelijk enkel gericht is op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, die in het rechtsverkeer is tot de familierechtbank er desgevallend anders over zal hebben beslist, toepassing te maken van artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op al deze elementen toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk zou hebben geoordeeld dat er in haar individuele geval een risico op onderduiken bestaat. Haar argument dat zij zich bij de gemeente heeft aangemeld met het oog op haar huwelijk, heeft meegewerkt met de verschillende overheden en bij haar toekomstige echtgenoot verblijft en zich naar de rechtbank zal begeven, doet geen afbreuk aan de rechtmatige toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Het derde middel is niet ernstig.

2.3. Geen van de aangevoerde middelen is ernstig. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS